

Narancs Madár

Semmi nem boldogít jobban, mint az Élet Méze, veled
Csak ott lenni a felhőn, az Égen szállni, fogni a kezéd
Átölelni karcsú derekad, simítani arcodat, tested.

Szállni, s ne gondolni másra, a világ gondjaira, érzed?
Mi volt tegnap, mi volt máma..., vagy holnap mi lesz, hátha...
Mától, a holnapig, éjjeltől, reggelig...
Néznék én, az időtől elzárva, ahogyan alszol, nevensz
Szídsz, s sokszor sírsz, hisz hazugság, hogy olykor ne fájna.

NEM!

Én nem a világot akarom Taní-Tani, csak azt! Ki hallja a hangom,
Érti a szót, mondatom legutolsó szavát is, ki nem csak csodát lát
HIBÁT IS!

Megannyi árok, min döcögünk ketten...
De én nem félek a Haláltól, vidáman csukom majd le szemem!
S lehellem ki: igaz, gyönyörű, boldog lelkem.

Majd ráncos lesz a kéz, a hajam is hólepel,
Piros labdás gyerekek, az én Pacsirtám énekel
S én mesélek, mesélek az életről majd neki
Tudom, tudom, hogy most nem fogja megérteni, majd egyszer feléri.

De akkor én már nem leszek ott, ahogyan te sem drágám...
Fecskeként elszállunk ketten, ki tudja hová? Merre?
De nem is fontos ez sem, ha kell a semmibe, semerre...
Én semmi is lennék, ha veled kéne.

Mikor mindenki tudja, hallja, csak nem mondja.
Akkor és ott. Eljő az-az óra.

Akkor majd kérdi az unoka, hiába...
"Hová lett a Pacsirta-ének, hová lett a kisöreg",
S édesanyja a régi énekkel vígasztalja meg.

Lesz ott harangszó, harangének és koporsó...
Igen, utam akkor már az utolsó.

Csendben múlnék el, s hagynám itt a múltat
Szerelmeket (egy igazat nem), unokát, gyerekeket
S a sok harc mi dúl szívemben fejemben, most is akár...
Mind elszürkülne, majd fehérré válna, akárcsak a világ,
Vagy szemem szikrája.

Lassan mindjárt ismerem, ismerem, ismerem.

Milyen mítikus a csönd itten, fáradt a testem, hm, érzem!
Tegnap ott harcoltál velem, ott voltál mellettem, tudom, láttam.
Oly jól esett mindíg megölelni, csókolni, már vártam.

A tenger hullámai rengették a Hajót, a Szél tépte a Vitorlát
S láttam elmerülni a testem, még utoljára látni az orcád.
Mielőtt eltűntem a mélyben, hogy Angyalként szálljak vissza hozzád,
Álmot láttam az égen, anyai hangon szóltál, majd te is megöregedtél, Pacsirta voltál,
Énekelte a Diófa alatt, miközben szép csendben te is, elmúltál.

Addig még rengeteget víz folyik le a Dunán, az Olton
Rengetegszer hallom..., s azt én még kettővel szorzom
Rengeteg a vita, nevetés, azt mondom, hisz tudom...
De taníts, s én szívedet újra megtanítom.